

שאינה תלויה בדבר

חיים ברנסון

הן היו רביעייה. לא ממש זהות, אבל רביעייה. כמה דקות הפרידו ביניהן, אבל כולן נולדו באותו היום. כשהן גדלו, רביעיית התינוקות הדומות הפכה לארבע בנות נפרדות ושונות. מספר הדקות המבדילות נותר, אולם ככל ששעון חייהן דפק, כל אחת הלכה והתעצבה באופן אחר. כל אחת ואופייה.

המקום בו ההבדלים התבטאו בצורה החדה ביותר – היה העזרה לאמא. אמא שלהן עבדה בארגון חסד, וכשהן הגיעו לגיל – היא הכניסה אותן לאט לאט לעסק. גם עזרה חזרה לאמא, גם חסד, וגם קצת כסף.

הדר היתה קופי של אמא. גם לב זהב, וגם ידי זהב להוציא אותן לפועל. היא היתה מציעה עזרה למלוות המשפחות מהארגון, וכשהיתה מקבלת רשות, היתה גם מצטרפת לביקורי הבית שלהן, ומשחקת עם בנות גילה החיות בעולם אחר הנמצא במרחק מספר שכונות.

תמי והדס היו טיפוסים קצת שונים. גם מהדר, וגם זו מזו. אצל הדס בלט הצד המעשי, ופחות הצד ההתנדבותי. היא היתה נהנית לעבוד בענייני הכספים של הארגון. היתה מקבלת גזרי רשימות מהטלפניות ומחייגת בעצמה לאנשים שתרמו בעבר, כדי לחזור ולקבל כסף שיניע את גלגלי הארגון.

תמי, לעומת זאת, היתה בחורה די חולמנית. לא כל כך מעשית כמו הדס, וגם לא כמו הדר. היא היתה יושבת ומתכננת רעיונות גדולים שיוכלו לפרנס פרוייקטים ארוכים של ארגון חסד עולמי. שני רעיונות שלה כבר התקבלו בדרגים הגבוהים של ארגון החסד של אמה, אך הם לא גרמו לה להפסיק לחלום.

והברווזון המכוער היתה ערבה. האופי והכישורים שלה היו החוליה החלשה בכל שרשרת שתהיה. הצד הערכי של הארגון פחות העסיק אותה מאשר הצד המעשי שלו, וגם בו – מרכז התעניינותה היה ההבטה באנשים העובדים, או לחלופין - ישיבה בחדר המזכירה הנחמדה, שעבודתה הבלתי פוסקת בטלפונים ובמחשב אפשרה לערבה לשחק לה בפלאפון המובטל.

חלומות ממשיכים ומתגשמים. תמי זרקה רעיון לחברה של אמא מהעבודה, והוא הלך והתגלגל לכדי פרוייקט שעוד לא נראה כמותו בתולדות הארגון. פעם שלישית – הדובדבן שבקצפת. תמי לא התגאתה ברעיונה. היא התהלכה אמנם בקומה זקופה, אך כך היא היתה תמיד. מקפידה על צורת התנהלות בריאה ותואמת לטבע.

הרעיון היה כרוך בשילוב זרועות מערכת השירותים החברתיים העירוניים, שנענו לכך בהתפעלות. העבודה לקראת הפרוייקט ההולך וקורם עור וגידים, האריכה את שעות הבילוי של הרביעייה בארגון. הדר היתה מנצלת את כישוריה החברתיים ואת תפקידה כמלכת הכיתה לארגן בנות מהאיזור להתנדבות בפרוייקט; הדס היתה יושבת על רשימות ומעתיקה מספרים וכתובות למחשב; תמי היתה חושבת על פרטים נוספים, אפשרויות לשיפור

ופרוייקטים נוספים אחרים וערבה היתה יושבת ומשחקת בפלאפון של המזכירה המסורה.

זה לא שלא כאב לה המצב שלה. כאב לה מאוד, אך מה היא תעשה? תלך לאמא ותאמר לה: "לא בא לי לעבוד, אבל אני מאוד רוצה לעבוד, אפשר משהו לעשות?" מירוץ המכוניות על המסך היה משעמם, אבל לא היה לה בראש חלופה טובה יותר. ב – 7:00 כולן יחזרו הביתה.

אמא נכנסה לחדר. "יוכי", פנתה אל המזכירה, "תוציאי לי בבקשה את הכתובות של ליפשיץ וישראל". ואז עיניה קלטו אותה, את בתה, יושבת ומשחקת בפלאפון. "אין לך מה לעשות, מתוקה?" היא שאלה. ערבה חייכה בלב. ככה זו אמא שלה. היא לא תשאל: "זה מה שיש לך לעשות, ילדה?" אלא תשאל את השאלה עם שינוי קטן. עם שינוי גדול. בפיה, היא ענתה: "כן. אין מה לעשות".

"יש לך עבודות מבית הספר?" שאלה אמא. כן. הרבה. והיא לא תעשה אותן. היא יודעת. זו לא הפעם הראשונה שהיא קבלה עבודות לחופש. "למה?" היא שאלה שאלה טפשית. "כי אם את לא עובדת פה, כדאי שתעשי משהו אחר טוב", ענתה אמא, "תעשי משהו עם עצמך, מתוקה".

נוזל מלוח השתלט לה על העיניים. המילים האחרונות פרצו סדק בסכר שרביץ לה על הלב. היא לא עושה משהו עם עצמה. לא היה נעים לה מיוכי, אבל לאחר רגע לא היה אכפת לה שכל העולם יראה. ערבה החלה לבכות. אמא נגשה אליה וחבקה אותה

בחיבוק אמהי. יוכי קמה מושבה ויצאה מהחדר, והן נותרו רק שתיהן, אם ובתה.

"למה, למה אני כזאת?" ערבה הוציאה אל מולידתה שאלה דוקרת מתוך הבכי הכובש, "גרועה בהכל, לא עושה דברים טובים כמו הדר והדס, לא מצליחה בכלום... למה?" אמה הידקה את חיבוקה ושתקה. "את יודעת כמה אני אוהבת אותך, בת שלי?" שאלה, "לגבי שלוש האחיות שלך יש לי אולי קצת אהבה גם כלפי הכשרונות שלהן. הן ניחנו ביכולות שונות. ודעי לך, מותק, שגם את ניחנת בכשרונות משלך. אבל גם אם את עדיין לא מוצאת אותם, דעי לך שהאהבה שלי אלייך לא קשורה לכלום... רק כי את הבת שלי".

החיבוק התהדק. ערבה הרפתה את גופה המיטלטל ונתנה לו להתרפק על אמה. היא חשה שהיא מקבלת כוחות, ויותר מכך – רצונות. "אמא, יש במה לעזור לך?"

.....
חיים ברנסון הוא כותב השב"צ (שבת בצהריים) – לומדים תורה, ובכיף. מופיע באתרי תנועות הנוער והחמ"ד ומכוון גם למבוגרים. לקבלת שב"צ לדוגמה:

falmarooo@gmail.com

